

Jag är lycklig nu

På sista tiden har jag legat och funderat över mina fötter. Jag försöker känna efter var de är. Om de ligger ovanpå varandra, om höger fot ligger över vänster fot och tvärtom. Om de ligger i kors eller var och en för sig. Egentligen är det meningslöst att fundera över fötternas position, jag vet aldrig om jag gissar rätt, och vad spelar det för roll egentligen? Men det ger mig något att tänka på och sysselsätter mig en stund när jag försöker flytta dem så som jag bestämt. Händerna funderar jag inte så mycket på. Dem kan jag se. Jag brukar oftast ha dem på magen, ganska långt ned. Det började jag med när jag var gravid. Det var så skönt och lugnande att känna barnets rörelser under huden när jag skulle sova. Jag började med att sova på rygg när jag blev gravid, det kändes bäst så. Innan dess låg jag alltid på sidan. Höger eller vänster spelade ingen roll, det berodde på vilken sida av sängen min partner sov på. Jag sov alltid med ansiktet vänt mot honom. Hade jag ingen partner låg jag med ansiktet mot dörren. Jag har fortsatt att sova på rygg och med händerna på magen även efter alla mina barn blivit födda. Nu för tiden känner jag bara tarmarnas rörelser. Det är också ett nöje. Då känner jag att magen fungerar och jag vet på så sätt att jag lever. Ibland kan jag låtsas att tarmrörelserna är ett litet barn. Då känner jag mig mindre ensam. Men ensamheten gör mig inget längre. Nu vet jag att den är min vän och att den är det enda säkra jag har. Den lämnar mig aldrig.

Även om mina fötter och ibland mina händer upptar en stor del av mina tankar tänker jag även på annat. Jag tänker på det som hänt. På det som redan varit. Jag har ett ganska rikt liv inuti mig. Många tror att jag bara ligger här och väntar. Väntar in döden. Men det är fel. Jag lever i allra högsta grad. Jag lever om mitt liv i mina tankar. Jag analyserar, drar slutsatser, kommer på lösningar och förstår. Ibland bara minns jag. Kanske är det ett sätt att förbereda mig för döden? Det som händer just nu, runt omkring mig och utanför bryr jag mig inte om mer. Om det är soligt eller regnigt, sommar eller vinter spelar ingen roll. Här i rummet är gardinerna för det mesta fördragna. Ingen öppnar dem och släpper in ljuset. Det är bäst så, tror jag. Kanske är det lika bra att allt är som det är, inget går i alla fall att göra något åt längre. Det enda jag kan göra är att försöka förstå.

Jag får hjälp med allt jag behöver. Folk kommer in och vänder på mig, ger mig mat, tvättar mig, hjälper mig att uträtta mina behov. Jag behöver aldrig säga till. Jag kan i lugn och ro ägna mig åt mina tankar. Jag är nöjd så. När jag först kom hit sprang det folk här hela tiden för att hälsa på mig. Människor jag inte träffat på många år kom hit och satt. Satt var precis vad de gjorde, på en stol som de drog fram till min säng. Jag visste inte vad jag skulle tala med dem om, och de hade egentligen inget att säga mig. Jag vet inte varför alla dessa människor kom. Kanske visste inte de heller. Kanske kom de bara för att de trodde att det var något man måste göra. För gammal vänskaps skull, trots att vi inte kände varandra längre. Det blev tröttsamt och tog på mina krafter. Till slut sade jag till personalen att jag inte ville ha besök.

Jag vet inte hur länge jag legat här eller hur länge jag kommer att ligga här. När jag inte tänker eller blir omskött sover jag. Det går bra att sova här. Det är lugnt och tyst, särskilt nu när alla människor slutat att besöka mig. Nu har jag tid att vara med mig själv. Det tycker jag om. Ensamheten är min vän nu. Den ställer inga krav på mig utan låter mig vara som jag är.

Jag känner att någon sitter här bredvid mig. Hur kunde det hända? Jag har inte hört någon komma in.

Personen säger ingenting. Jag försöker vrida på huvudet för att se vem det är. Plötsligt känner jag tårar som rinner nedför min kind. En stor sorg väljer in i mitt bröst. Jag förstår vem det är som är här.

Jag sträcker ut min hand mot din. Du tar den och kramar den hårt. Nästan lite för hårt. Det gör ont. Jag rycker till och ditt grepp mjuknar. Jag tror att jag ler mot dig, men du ler inte tillbaka. Jag är glad att du är här. Jag är glad att du kom till slut. Du har alltid gjort mig glad. Men nu gråter du, hela din kropp skälver av gråt. Jag har aldrig någonsin sett dig gråta. Jag vill fråga dig hur du hittade mig, men det kommer inga ord över mina läppar. Jag vill att du berättar om hur du har det nu, men du säger ingenting. Du bara ser på mig genom dina tårar och håller min hand. Plötsligt känner jag att jag vill leva igen. Leva med dig, för visst hade vi något mer att ge varandra? Men nu är det försent. För bara någon timme sedan låg jag och längtade efter döden. Jag längtade efter att äntligen få slippa alla smärta som tillhör livet. Jag längtade efter att få veta vad som väntar mig när livet är slut. Jag valde döden när chansen gavs mig, kanske var det fel av mig, kanske hade livet mer att ge mig fast jag inte förstod det. Det är inte alltid så lätt att förstå allt som händer i livet. Det var så jag kände när jag valde döden. Jag orkade inte försöka förstå mer. Men nu när du sitter här ångrar jag mig, trots att det många gånger var du som gjorde att livet var svårt att förstå. Kanske hade vi, om vi fått tid, kunnat hitta svaren tillsammans? Kanske hade vi gemensamt kunnat ställa frågorna som gav oss svar på varför? Men, nej, jag tror inte det. Vi fann varandra för sent i livet, vi var redan på väg åt olika håll, och hade hunnit för långt för att kunna vända om för att mötas på riktigt. Jag är ändå glad att du fann mig och att du kom till mig.

Sakta och försiktigt lyfter du upp mig ur sängen. Med mig i dina armar smyger du ut i korridoren, ut från huset. Ingen ser oss när vi smiter ut. Jag vet inte var du är på väg, men jag protesterar inte. Du får ta mig dit du vill, jag har inget att förlora längre. Du lägger mig försiktigt i baksätet i din bil, startar bilen och far iväg. Jag ser inte vart vi är på väg, men jag tror att jag förstår. Resan dit tar en stund, men du säger inte ett ord på hela vägen. Jag hör dig andas, harkla dig och hosta till ibland. Det är allt. När vi är framme bär du mig försiktigt genom skogen ned till sjön. Det går lätt, jag väger inte så mycket nu för tiden. Du sätter ned mig i båten, det guppar lite men jag är aldrig rädd för att du ska tappa mig och att jag ska ramla i sjön. Insvept i filtar sitter jag i båten och ser på när du ror ut på sjön. När du tycker att vi kommit tillräckligt långt lägger du upp årorna och kastar i ankaret. Du gör i ordning dina spön och kastar ut reven. Det småregnar lite så som det alltid brukar göra när vi är ute på sjön. Dina händer blir röda när du jobbar med dina spön. Du fryser. Men jag fryser inte. Du har lindat in mig så väl i alla filtarna, jag har det varmt och skönt. Nu sitter vi bara och väntar. Vi ler mot varandra men säger fortfarande ingenting. Jag trivs. I tystnaden hör vi berättelserna om varandras liv. De hörs tydligare nu än då vi försökte berätta dem med våra röster. Jag tror vi förstår varandra nu.

Snart börjar det nappa. Du drar upp fisk efter fisk. Vi skrattar. Vi är lyckliga båda två. Så nära någon som jag är nu har jag aldrig tidigare känt mig. Du visste, utan att fråga, att jag var lyckligast med dig när vi var och fiskade.

Tiden går fort. Det börjar skymma och du ror mot bryggan igen. Vi far hemåt i din bil. Jag ligger i baksätet. Det guppar och far på den krokiga skogsvägen, flera gånger håller jag på att ramla ned på golvet men lyckas hålla mig kvar på sätet ändå. Vägen hem känns längre. Där jag ligger ser jag inte var vi är eller hur långt vi har kvar. När vi till slut kommer fram och du stänger av bilen upptäcker jag att jag redan ligger i min säng. Jag inser då att jag inte behöver stiga ur. Jag kan lika gärna ligga kvar här och fortsätta att åka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren odyne med Poeter.se id #1668 innehar upphovsrätten